

PŘIPRAVILI A HRAJÍ

Princezna	Iveta Hrdličková
Sudičky	Iveta Krejčírová
Král	Petr Kopáček
Královna	Květa Houdková
Princ Zlatoň	Richard Pospiech
Princ Krasoň	Josef Jaroš
Princ Stalon	Vojta Michlík
Trojhlavá lítá saň	Zuzka Samsonová
Hloupý Honza	Michal Stránský
Pohádkový dědeček	Nikolas Dimitriadis
Sluha	Martin Machala
Kytara	Jannis Moras
Kostýmy	Aňa Šmídová, Diana Štainerová
Výtvarník	Aňa Šmídová, Diana Štainerová
Grafika	Šárka Hauschwitzová, Ivo Pezlar
Scénář	Josef Petrželka
Režie	Michal Stránský

KOČOVNÁ FILOSOFICKÁ DIVADELNÍ SPOLEČNOST

PŘI KATEDŘE FILOSOFIE FILOZOFICKÉ FAKULTY MU

Jak najít pravého prince?

(Filosofická pohádka)

Aula Filozofické fakulty MU,

1. prosince 2014

Bylo, nebylo. . .

Před mnoha a mnoha lety, za mnoha horami a ještě více řekami se narodil hošík, jemuž dali jméno Platón. Nebyl to královský synek, ani dítě Jelimana z Nemanic, ale zkrátka hošík z dobré a vznešené rodiny. Když k jeho kolíbce přišly sudičky, přály mu – jak se domníváme – dlouhý život, avšak bez lásky a osobního štěstí, a hodně moudrosti, avšak bez pochopení ze strany druhých. Ani sudičky se ovšem nenadály, že osudem tohoto dítěte je stát se nesmrtelným. Jak se to malému Platónkovi povedlo, jaké zázračné činy vykonal?

Díky své moudrosti našel poklad, o jakém se nikomu před ním ani nesnilo, a ze kterého jeho duchovní potomci čerpají dodnes. Tímto Platónovým neustále vařícím hrnečkem, jeho bezednou slánkou jsou ideje. Poklad, který nenajdeme v tomto světě, avšak bez nějž tento svět – prý – nemůže existovat. Poklad, jež obdivovaly tisíce a milióny Platónových následovníků.

Namítáte, že ideje – na rozdíl od hrnečku vař – neexistují nebo že je – na rozdíl od bezedné slánky – nelze najít? Inu, to máte tak. Když budete dostatečně hledat, naleznete, řekl by Platón Nesmrtelný. A jak že máte hledat onu krásu nesmírnou?

Platónova odpověď či vlastně odpovědi vytvářejí rozcestí, na němž musíte zasadit do země prut a vydat se po jedné z cest do neznáma bez jistoty, že dosáhnete cíle. Jedna z cest chce dospět k mimosvětskému pokladu z důkladného poznání jeho jednotlivých odlesků v tomto světě. Například poznáte-li světskou krásu ve všech podobách

a na všech úrovních, můžete pak – snad, možná, náhle – poznat i samotnou ideu krásy.

Další cesta vede do hlubin vlastní duše, v níž už to drahocenné poznání máme, protože jsme je – prý – získali v životě před životem v tom jiném světě. Pak stačí si jen vzpomenout na to, co naše duše kdysi nahlížela. Platón tuto cestu nazývá vzpomínáním, *anamnésí*.

Na třetí cestě budete potřebovat v nejvyšší míře svůj rozum. Tato cesta má název *dialektika* a její podstatou je práce s pojmy – jejich přesné vymezení, jejich dělení (zvané *diairesis*) či spojování, určení jejich vzájemných vztahů. Strohost, přísnost, chlad a sebejistota provázejí hledače na této cestě. Vede však stroze a jistě až k cíli?

Zdá se a zdálo se tak i samotnému Platónovi, že k poslednímu kroku je třeba potkat na cestě laskavého kouzelného dědečka, ochotného dát za kousek chleba či buchty neocenitelnou radu. U kouzelného dědečka jako by se aspoň některé z cest opět setkávaly a jako by se teprve zde rozhodovalo, kdo dospěje až k cíli. Jen tomu, kdo je hodný a hoden, laskavý dědeček poradí. . .

V pohádkovém světě to vždy dobře dopadne a hrdina dojde k cíli. V Platónových světech je šťastný konec spíše výjimkou. Ptáte se, jak tedy skončí platónská pohádka? To je dobrá otázka, dobrá otázka!

Prosíme o vypnutí mobilních telefonů a přejeme příjemnou zábavu!